

In gesprek met Nikki

Kun je iets over jezelf vertellen?

Ja dat kan ik wel! Ik ben Nikki, 24 jaar en ik ben heel sportief. Bowlen, dansen en dan vooral op feestjes, aqua spinnen, vind ik allemaal leuk. Met mijn vrienden van de woonboerderij ga ik elke woensdag zwemmen. Ik vind het ook mooi dat er allemaal windmolens in de buurt staan. Zo gaaf dat ze met zeer zware windstoten gewoon blijven staan!

Waar woon je?

Sinds een jaar woon ik op een woonboerderij. Daar woon ik met andere jongens en meisjes met een verstandelijke beperking. We zijn een grote familie. We hebben ook kippen. Elke woensdagochtend gaan we zwemmen en we spelen met jongens en meisjes in een voetbal G-team.

Wat vind je fijn aan hier wonen?

Het is gezellig! En er is altijd iemand die mij kan helpen. Ze helpen met koken en schoonmaken en zorgen dat ik mijn medicijnen op tijd neem. En de begeleiders ken ik goed. Ik vind het fijn dat ze mij snappen en mij serieus nemen.

Nemen andere mensen jou niet serieus?

Nee, ik praat ook liever niet over mijn beperking, ook niet met mijn ouders. Anders ben ik bang dat mensen mij niet accepteren, dat ze mij anders vinden. Ik kan heel veel! Maar ook weer niet alles, zoals anderen, toch?

Wat doe je overdag?

Ik werk meestal op de woonboerderij. Ja, we noemen het gewoon werken. Maar het is volgens mij niet hetzelfde als echt werk, want dat kan ik niet. Ik werk in de keuken en bakkerij. Ik zet koffie, help mensen die iets willen kopen en maak appeltaarten. Ik kan eigenlijk alles. Alleen als taken veranderen, dan vind ik dat lastig. Het is fijn als ze dan uitleggen wat er verandert. Mijn begeleider helpt mij nu om bij Brownies en Downies te gaan werken. Of misschien kan ik bij een receptie werken.

Je hebt hiervoor op school gezeten. Hoe vond je dat?

Ja, vroeger zat ik op een normale school. Na groep 6 van de basisschool ging dat niet meer. Tijdens school keek ik altijd naar buiten. Ik kon het niet volgen. Vooral rekenen en gym vond ik moeilijk. Ook vanwege mijn motoriek. Toen ben ik naar het speciaal onderwijs gegaan, eerst basis en daarna door naar middelbaar. Toen ik 18 jaar was, was ik klaar. Ik wil nu een opleiding horeca volgen, maar ik weet niet of dat lukt.

Wie zijn belangrijk voor jou?

Voordat ik iets vertel over de mensen wil ik vertellen over mijn leven. Het allerbelangrijkste in mijn leven zijn windmolens. Ik vind ze prachtig. Ze staan sterk in de wind. Het liefste wil ik er in klimmen.

En verder...? Nou, mijn ouders en broer en zusje wonen gelukkig dichtbij. Daardoor zie ik ze vaak, bijna elk weekend. Ze helpen me ook met brieven vullen, dat moet ik nu steeds vaker. Ik heb net een neefje gekregen, en daar ben ik heel trots op. Met mijn moeder gaat het niet zo goed, ze is ziek. Dus ik ben er nu veel meer voor haar. Laatst was ze jarig, toen had ik me net aangekleed, dat doe ik dan voor mijn moeder.

En vrienden zijn heel belangrijk. Sinds ik hier woon heb ik allemaal nieuwe vrienden. Dat gaat vanzelf. Ik zeg gewoon 'wat heb je een mooie tattoo' en dan heb je een praatje. Wel heb ik geleerd dat ik op moet letten dat het goede vrienden zijn, dat ze geen misbruik van mij maken omdat ik iedereen altijd wil helpen. Een vriendin van mij neemt mij mee naar concerten. Daar kijk ik altijd naar uit.

Wat vind je in het dagelijks leven lastig? Bijvoorbeeld op school?

Eigenlijk ben ik altijd blij en vrolijk. Ik heb wel eens mindere dingen gehad, maar dat heeft iedereen toch? Op school ben ik wel eens gepest. Vroeger had ik wel meer last van mijn beperkingen. Ook vond ik het moeilijk met de kinderen van mijn klas te spelen. Ik wilde meedoen met touwspringen of voetbal maar dat mocht dan niet. Ik was meer op mezelf, stond altijd bij de juf. Nu ben ik helemaal open.

En wat vind je lastig op werk?

Ik weet niet of ik wel kan werken. Dus een echte baan weet ik niet. Ik krijg nu een Wajong-uitkering voor mijn werk op de zorgboerderij en ik krijg wat zakgeld van mijn ouders. Soms vind ik het lastig om te zeggen dat ik iets niet snap. Of dan vergeet ik wat ik moest doen. Dan heeft iemand uitgelegd wat ik moet doen, maar is de opdracht op de derde verdieping. Dan is het verhaal al weg. Dan moet ik eigenlijk hulp vragen, maar dat vind ik lastig.

Hoe zie je de toekomst?

Dat weet ik niet.

Waar ga je later wonen?

Ik woon al heel mijn leven in Brielle. Ik wil hier wel weg, maar dat gaat nu niet. Rotterdam, daar zou ik wel willen wonen, dichtbij mijn familie. Het liefst wil ik zelfstandig wonen met begeleiding die elke dag komt kijken. Dingen die ik nog niet kan, daar wil ik hulp bij. Nu leer ik koken en de was doen. Misschien dat ze mij nog wel kunnen helpen met boodschappen doen, de post en met geld omgaan.

Ooit zou ik wel een man willen. Leuke dingen samen doen ofzo. Maar nu staan mijn ouders op nummer 1. De ware komt vanzelf, denk ik.